

Arrest

nr. 231 196 van 14 januari 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 12 januari 2020 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 6 januari 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 januari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 8 december 2019 wordt verzoeker door de politiediensten op heterdaad betrapt op een 'transactie'. Na gerechtelijke fouillering worden 27 zakjes met cannabis aangetroffen op verzoeker. Verzoeker wordt gearresteerd, maar op 9 december 2019 "gerechtelijk vrijgelaten".

1.2. Een vergelijkend vingerafdrukkenonderzoek leert op 9 december 2019 dat verzoeker reeds een verzoek om internationale bescherming indiende in Duitsland. Op dezelfde dag neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats om de verantwoordelijke lidstaat te bepalen.

1.3. Op 10 december 2019 richt de gemachtigde van de bevoegde minister een verzoek tot terugname aan Duitsland overeenkomstig artikel 18 (1) b van de verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

1.4. Bij brief van 12 december 2019 aanvaarden de Duitse autoriteiten het terugnameverzoek overeenkomstig artikel 18 (1) d van de Dublin III-verordening.

1.5. Waar verzoeker aanvankelijk aangaf niet te willen terugkeren naar Duitsland, verklaart hij op 23 december 2019 alsnog vrijwillig te willen terugkeren naar dit land.

1.6. Verzoeker wordt op 2 januari 2020, bijgestaan door een tolk Arabisch, gehoord in het kader van een mogelijke gedwongen verwijderingsmaatregel naar Marokko met inreisverbod.

1.7. Op 6 januari 2020 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod. Deze beslissingen worden verzoeker op 7 januari 2020 ter kennis gebracht.

Het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering is de bestreden beslissing. Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

"Betrokkene werd gehoord door een sociaal assistent op 03/01/2020 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer:

naam: [E.A.]

voornaam: [K.]

[...]

nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

x 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;
Betrokkene werd op 08/12/2019 op heterdaad betrapt voor handel in verdovende middelen, PV AN.60.LB.142112/2019 van de PZ Antwerpen. Gezien het winstgevend karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart dat hij ziek is, meer bepaald dat hij pijn heeft aan zijn voet en dat de medische behandelingen in Marokko niet zo goed zijn. Tegelijkertijd verklaart hij dat hij niet aan een ernstige ziekte lijdt die hem belemmert te reizen of terug te keren naar Marokko. Op 10/12/2019 werd betrokkene door de centrumarts geschikt bevonden om te reizen. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Betrokkene verklaart dat hij een neven en nichten heeft in Antwerpen en een zus in Nederland. Opgemerkt moet worden dat uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familierelatie tussen partners, maar ook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is in de relatie tussen ouders en volwassen kinderen, of tussen meerderjarige siblings. In *EZZOUHDI c. Frankrijk* (13 februari 2001), heeft het Europese Hof voor de Rechten van de Mens eraan herinnerd dat "de betrekkingen tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs zullen profiteren van de bescherming van artikel 8 zonder dat er sprake is van aanvullende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden". De betrokkene toont echter geen dergelijke aanvullende elementen van afhankelijkheid aan.

Betrokkene verklaart een vriendin te hebben, [A.S.], met wie hij 8 maanden samen is en met wie hij zou samenwonen. De relatie die hij is aangegaan, is kort van duur. Hij legt geen bewijzen voor, waaruit een duurzame relatie blijkt. Zijn relatie geeft hem overigens niet automatisch recht op verblijf. Er kan dus geconcludeerd worden dat een terugkeer naar Marokko geen schending van artikel 8 EVRM inhoudt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

x artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 7 à 8 maanden in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene werd op 08/12/2019 heterdaad betrapt voor handel in verdovende middelen, PV AN.60.LB.142112/2019 van de PZ Antwerpen.

x artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

Betrokkene werd op 08/12/2019 heterdaad betrapt voor handel in verdovende middelen, PV AN.60.LB.142112/2019 van de PZ Antwerpen. Gezien het winstgevend karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 7 à 8 maanden in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene werd op 08/12/2019 heterdaad betrapt voor handel in verdovende middelen, PV AN.60.LB.142112/2019 van de PZ Antwerpen.

Er bestaat een risico op schending van de openbare orde:

Betrokkene werd op 08/12/2019 heterdaad betrapt voor handel in verdovende middelen, PV AN.60.LB.142112/2019 van de PZ Antwerpen. Gezien het winstgevend karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart dat het moeilijk is om werk te vinden in Marokko. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart dat hij ziek is, meer bepaald dat hij pijn heeft aan zijn voet en dat de medische behandelingen in Marokko niet zo goed zijn. Tegelijkertijd verklaart hij dat hij niet aan een ernstige ziekte lijdt die hem belemmert te reizen of terug te keren naar Marokko. Op 10/12/2019 werd betrokkene door de centrumarts geschikt bevonden om te reizen. Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmert terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 7 à 8 maanden in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene werd op 08/12/2019 heterdaad betrapt voor handel in verdovende middelen, PV AN.60.LB.142112/2019 van de PZ Antwerpen.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerstvolgende vlucht met bestemming Marokko."

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve moet worden vastgesteld dat de vordering, in de mate dat ze is gericht tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, onontvankelijk moet worden bevonden, nu de Raad geen rechtsmacht heeft om hiervan kennis te nemen. Overeenkomstig artikel 71 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) is de beslissing tot vrijheidsberoving enkel vatbaar voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank.

3. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, is erop gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, a fortiori, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (cf. RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de Vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk en op het eerste gezicht onbetwistbaar moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk moet worden bevolen.

3.2.2. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

Zoals verzoeker aanvoert, wordt hij momenteel vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet met het oog op een verwijdering van het grondgebied. Gelet op de bepalingen van artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet dient het imminent karakter van de tenuitvoerlegging van de bestreden verwijderingsmaatregel te worden aangenomen. Verweerder betwist het imminent karakter van de vordering ook niet in de nota met opmerkingen.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Daarenboven volgt uit artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet dat in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid “[d]e kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek [doet] van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.”

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 3 en 6 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verstrekt de volgende toelichting bij het middel:

“Aan verzoeker werd de beslissing betekend: bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

De bestreden beslissing houdt in dat verzoeker verwijderd wordt naar Marokko. Deze beslissing is gebaseerd op het feit dat er een PV is opgesteld tegen hem aangaande handel in verdovende middelen. Het dient evenwel benadrukt te worden dat verzoeker nog niet (definitief) veroordeeld werd door de Rechtbank.

Eerstens wenst verzoeker te verwijzen naar artikel 6.3.b) EVRM.

De Raad van State heeft herhaaldelijk geoordeeld dat de verwijdering van de vreemdeling in strijd zou zijn met het recht om over voldoende tijd en faciliteiten te beschikken die nodig zijn voor de voorbereiding van zijn verdediging. De verwijdering zou zijn verdediging buitensporig moeilijk maken (RvS 29 mei 2018, nr.241.632; RvS 25 maart 2005, nr.142.666; RvS 5 april 2002, nr. 105.412); Verder wenst verzoeker hieromtrent ook te verwijzen naar arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: RvV 7 augustus 2017, nr.190.430; RvV 6 augustus 2016, nr. 172.889; RvV 7 augustus 2015, nr. 150524.

Daarnaast wenst verzoeker te verwijzen naar artikel 3 EVRM.

Uit informatie waar verzoeker over beschikt blijkt dat de Marokkaanse autoriteiten zeer hard optreden voor personen die beticht worden van drugsdelicten.

In 2012 werd een persoon nog veroordeeld tot de doodstraf omdat hij beticht werd

Moroccan court sentences drug kingpin to death

Published Friday, January 13, 2012

A Moroccan court has sentenced the head of a major drug gang to death after he was found guilty of manslaughter and narcotics trafficking in a high profile case that also saw security officials convicted of their involvement.

VRUE VERTALING:

Marokkaanse rechtbank veroordeelt drugkoning tot de dood

Gepubliceerd vrijdag 13 januari 2012

Een Marokkaanse rechtbank heeft het hoofd van een grote drugsbende ter dood veroordeeld nadat hij schuldig was bevonden aan doodslag en handel in verdovende middelen in een spraakmakende zaak waarin ook veiligheidsfunctionarissen werden veroordeeld voor hun betrokkenheid.

Terwijl de Dienst Vreemdelingenzaken verzoeker wenst uit te wijzen naar Marokko, dient het benadrukt te worden dat verzoeker een groot risico loopt om gefolterd te worden of zwaar gestraft te worden, tot misschien zelfs de doodstraf in Marokko, omwille van zijn betichtingen in België (waar hij zelfs niet eens definitief voor veroordeeld werd).

Het EHRM heeft geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering naar het land van bestemming dienen te worden

onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de betrokken vreemdeling (zie EHRM 4 december 2008, Y. t. Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saad t. Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en anderen t. Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine). Hierbij moet er op worden gewezen dat het verbod van foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen absoluut is en dat het geen enkele uitzondering toelaat."

3.3.2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Zowel de juridische als de feitelijke overweging die hebben geleid tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn voor vrijwillig vertrek kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen. Het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is prima facie bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht vervat in de voormelde wetsbepalingen wordt op het eerste zicht niet aangetoond.

3.3.2.3. Waar verzoeker aangeeft dat de bestreden beslissing hem verhindert in het kader van de strafvordering te beschikken over de tijd en faciliteiten die nodig zijn voor de voorbereiding van zijn verdediging en dit in strijd met artikel 6.3.b) van het EVRM, merkt de Raad op dat uit de stukken van het administratief dossier – meer bepaald het hierin opgenomen administratief verslag vreemdelingencontrole – blijkt dat verzoeker op 8 december 2019 door de politiediensten op heterdaad werd betrapt op een *'transactie'*. Na gerechtelijke foullering werden 27 zakjes met cannabis aangetroffen op verzoeker. Naar aanleiding van deze vaststellingen werd een proces-verbaal opgesteld. Verzoeker werd gearresteerd, maar op 9 december 2019 gerechtelijk vrijgelaten. In de huidige omstandigheden staat het geenszins vast dat verzoeker strafrechtelijk wordt vervolgd of zijn aanwezigheid in België door de gerechtelijke instanties noodzakelijk wordt geacht. Er blijkt niet dat verzoeker vanuit zijn herkomstland niet in contact zou kunnen blijven met zijn advocaat in België om een en ander op te volgen. Indien verzoeker zich alsnog voor de rechtbank moet verdedigen voor de door de politie vastgestelde feiten, kan verzoeker ook steeds een verzoek richten tot verweerder met het oog op de afgifte van een vrijgeleide dat hem moet toelaten naar België te komen om zijn verdediging verder te organiseren, proceshandelingen bij te wonen en een eventuele straf te ondergaan. Uit het enkele feit dat verweerder de in casu bestreden beslissing nam, kan niet worden afgeleid dat verzoeker het recht op een eerlijk proces zoals bepaald in artikel 6 van het EVRM wordt ontnomen.

Inzake de door verzoeker aangehaalde rechtspraak van de Raad van State, wordt nog opgemerkt dat niet blijkt dat de feiten die aanleiding gaven tot deze arresten gelijkaardig zijn aan deze in huidige zaak. In de voorliggende zaak is er geenszins sprake van een uitspraak tot (voorlopige) invrijheidsstelling, na te zijn geplaatst onder aanhoudingsmandaat, waarbij wordt bepaald dat de betrokkene zich ter beschikking dient te houden van de gerechtelijke autoriteiten. Met betrekking tot de door verzoeker aangevoerde rechtspraak van de Raad wordt evenmin concreet aangetoond dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot deze arresten identiek zijn aan deze in voorliggende zaak. Arresten van de Raad hebben ook geen precedentswaarde.

3.3.2.4. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Het EHRM stelt in vaste rechtspraak dat het aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling. (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Indien dit begin van bewijs wordt geleverd, dan verschuift de bewijslast en is het aan de verdragsluitende staat om in dat geval iedere twijfel over het bewijs weg te nemen. Om het risico op foltering of onmenselijke behandeling te bepalen, moet de verdragsluitende staat met name de voorzienbare gevolgen van het terugsturen van de vreemdeling naar het land van herkomst onderzoeken, daarbij rekening houdend met de algemene situatie in het land én de persoonlijke omstandigheden van de vreemdeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (c)).

Verzoeker stelt in Marokko te vrezen voor onmenselijke of vernederende behandelingen en/of straffen, nu hij in België is beticht van drugsdelicten. Hij verwijst naar een persartikel uit januari 2012 dat in Marokko het hoofd van een grote drugsbende ter dood werd veroordeeld na schuldig te zijn bevonden voor doodslag en drugshandel in een zeer spraakmakende zaak waarin ook personen van de veiligheidsdiensten wegens betrokkenheid werden veroordeeld.

Zoals reeds werd aangegeven, werd verzoeker op 8 december 2019 door de Belgische politiediensten op heterdaad betrappt op een *'transactie'* op een plein waar geregeld sprake is van – veelal drugsgerelateerde – overlast en dit ook in de nabijheid van een school. Na gerechtelijke fouillering werden 27 zakjes met cannabis aangetroffen op verzoeker.

Tijdens het horen op 2 januari 2020 werd verzoeker gevraagd naar de redenen dat hij niet zou kunnen terugkeren naar zijn eigen land. In antwoord op deze vraag maakte verzoeker geen melding van problemen die hij vreesde in Marokko naar aanleiding van de voormelde door de politie gedane vaststellingen. Verzoeker antwoordde ook negatief op de vraag of hij beroep wenste te doen op zijn recht om internationale bescherming te vragen.

De feiten waarvan sprake in hoofde van verzoeker zijn daarenboven van een geheel andere orde dan de feiten van doodslag en het aan het hoofd staan van een belangrijk internationaal drugskartel, zoals vermeld in het aangehaalde artikel. Verzoeker brengt geen begin van bewijs naar voor dat Marokkaanse onderdanen die in het buitenland zijn betrappt op een drugstransactie en bij fouillering in bezit bleken te zijn van een bepaalde hoeveelheid cannabis bij een terugkeer naar Marokko enig reëel risico op foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen lopen. Er blijkt ook niet dat de Marokkaanse overheden kennis hebben van de in hoofde van verzoeker door de Belgische politie gedane vaststellingen en, zelfs al zou dit hen gekend zijn, enige interesse hebben voor drugsdelicten die zich in het buitenland afspeelden en waarvoor geen concrete link blijkt met Marokko zelf. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat in zijn specifieke situatie hij enige concrete vrees dient te koesteren. Het persartikel, dat bovendien ook reeds dateert van januari 2012, heeft geen betrekking op de concrete situatie van verzoeker. Verzoeker blijft in gebreke actuele informatie aan te halen die relevant is voor zijn specifieke geval en dat enig begin van bewijs kan inhouden van een reële vrees voor onmenselijke of vernederende behandelingen en/of straffen.

Een ernstige grief ontleend aan artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.3.2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De Raad wijst erop dat artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet en artikel 74/14, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet betrekking hebben op situaties waarin de betrokken vreemdeling door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden dan wel een bedreiging te vormen voor de openbare orde. De Raad benadrukt dat hiervoor geen definitieve veroordeling nodig is. Het bestuur mag op grond

van een eigen onderzoek een standpunt innemen met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid en op basis van vaststaande feiten een beslissing nemen inzake de verblijfsrechtelijke situatie van een vreemdeling (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 11 juni 2015, nr. 231.531). Verzoeker geeft niet aan de door de politie vastgestelde feiten te betwisten. Deze vinden ook een voldoende feitelijke grondslag in het administratief verslag vreemdelingencontrole van de politiediensten zoals opgenomen in het administratief dossier.

De toelichting van verzoeker laat op het eerste zicht niet toe vast te stellen dat verweerder zijn beslissing niet op een zorgvuldige wijze zou hebben voorbereid of niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn besluit is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan bijgevolg prima facie niet worden vastgesteld.

3.3.2.6. Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, wordt aangevoerd. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

3.4. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend twintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. CUYKENS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. CUYKENS

I. CORNELIS